

РЕШЕНИЕ

№ 1561

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **1110** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по обективно съединени жалби на Д. К. Р., [дата на раждане] във Великобритания с постоянен адрес във Великобритания, представляван от адв. И. С., срещу АУАН с бланков № АД 0669260 от 30.12.2023г. и срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3841/14.11.2023г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР А. С., с която на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство с чужда регистрация: МПС с табели с рег. номер 5238 CWC, за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели. Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена при нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Конкретно сочи, че ноторно известно е, че тестовете за употреба на

наркотици дават неточни показания и настоява, че никога в живота си не е употребявал наркотици. Възразява, че свидетелите по АУАН са колеги на неговия издател, което представлява съществено процесуално нарушение. По тези подробно развити съображения се иска съдът да отмени заповедта и АУАН.

Ответникът по жалбата срещу ЗПАМ – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован не се явява, не се ангажира със становище по жалбата.

Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.02.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Няма спор по делото, че жалбоподателят е собственик на л.а. „Порше К.“ с чужда регистрация и рег. № 5238 СВС.

С обжалваната заповед № 3841/14.11.2023г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели. Противно на изложеното в жалбата, заповедта няма за предмет изземването на СУМПС. С оспорената заповед не се налага наказание за извършено административно нарушение. АУАН не подлежи на самостоятелно обжалване. На обжалване подлежи евентуалното наказателно постановление, което би било издадено въз основа на него.

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че субектът на ПАМ като собственик на лек автомобил „Порше К.“ с чужда регистрация и рег. № 5238 СВС, е установен да го

управлява на 30.12.2023г. в [населено място] след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с техническа средство D. Т. 5000 STK с идент. № АASF – 0040. В заповедта е посочено, че нарушението е констатирано с акт за установяване на административно нарушение с бланков № АД 0669260 от 30.12.2023г. Посоченият АУАН е издаден срещу жалбоподателя за това, че на 30.12.2023г. в [населено място] е установен да управлява личния си автомобил „Порше К.“ с чужда регистрация и рег. № 5238 CWC, след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с техническо средство D. Т. 5000 STK с идент. № АASF – 0040. АУАН е редовно съставен и на основание чл. 189, ал.2 от ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното. Възраженията, че свидетелите по АУАН са колеги на издателя не са основателни. Законът не въвежда подобна забрана. Установените с АУАН обстоятелства не са опровергани по делото. Напротив, потвърждават се от протокола за извършена проверка и резултати от теста. Обстоятелството, че резултатът от теста чрез дрегера в определени случаи може да не се потвърди от кръвните изследвания не означава безусловно, че резултатите от дрегерите винаги са неточни. На водача е издаден талон за медицинска изследване, но няма данни същият да се е явил за медицинско изследване на указаните час и място, нито се въвежда подобно твърдение.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона

форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Посочена е една от хипотезите на чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“, която е самостоятелно основание за налагане на обсъжданата ПАМ.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на процесната заповед и прилагане на ПАМ, обосновани с пороци в съставения във връзка със същото нарушение АУАН. Производството по издаване на ПАМ е самостоятелно, същото е административно, а не административно-наказателно и към него са неотносими изискванията на ЗАНН. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки, една от които е тази по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В случая тази хипотеза е осъществена. Съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния посочен от закона размер, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Във връзка с конкретните възражения на жалбоподателя следва да се посочи следното: Отнемането на документите по чл. 165, ал. 2, т. 1, както и отнемане на табели с регистрационен номер по чл. 165, ал. 2, т. 2 не представляват ПАМ, а средство за прилагане на посочената по-горе принудителна мярка, видно от уредбата в ЗДвП и по-конкретно от нормата на чл. 172, ал.2, т. 3. Срокът на отнемането на свидетелството за регистрация на МПС и табелите съвпада със срока на наложената ПАМ и в този смисъл в оспорената заповед не е посочено нещо различно. Заповедта

няма за предмет отнемане на СУМПС, както се твърди в жалбата.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се

ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, употребило наркотични вещества или техни аналози, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от водачи, които са употребили наркотични вещества или техни аналози. Съдът приема, че е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото и в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

Жалбата срещу заповедта за налагане на ПАМ е неоснователна и следва да се отхвърли.

Жалбата срещу АУАН следва да се остави без разглеждане, тъй като АУАН не подлежи на самостоятелно оспорване пред съд. На оспорване пред съд и то пред РС подлежи наказателното постановление, издадено въз основа на акта.

Разноски не са претендирани от страна на ответника и следва да останат в тежест на страните, така, както са направени.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 159, ал.1 от АПК, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. Р., [дата на раждане] във Великобритания с постоянен адрес във Великобритания, представляван от адв. И. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3841/14.11.2023г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР А. С., с която на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДВП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство с чужда регистрация: МПС с табели с рег. номер 5238 CWC за срок от шест месеца.

В тази част решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Д. К. Р., [дата на раждане] във Великобритания с постоянен адрес във Великобритания, представляван от адв. И. С., срещу АУАН с бланков № АД 0669260 от 30.12.2023г.

В тази част решението има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от уведомяването пред ВАС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: